

Zágorec-Csuka Judit

A Muránál

Prológus

Állok a Mura partjánál, nézem a távolban
Hotiza határánál ahogyan folyik a Mura,
halkan állok és csodálom a sodrását.

1.

Ki tudja, hogy mióta folyik így
a trianoni határok mezsgyéjén,
Jugoszláviában, majd Szlovéniában,
mindig a határszélen, az idők fátylán
áttörve, őseim temetőinek árnyékában,
Kapca határában, közelemben.

Itt maradtam én is, mint őseim
ingoványos szelleme, amely azóta is
kering az agyonmosott Mura-parton.
Már csak a homályban látom őket,
a Zala megyei parasztokat, odaátról,
a folyó medrének a mélységéből bújnak elő,
akik e földből éltek, s e földbe esett szét
testük is, de már nincsenek velünk.

2.

És, hol vagytok ti, mai, muravidéki magyarok?
Hol van a fészketek? Lelketek? Hol vannak a vágyaitok?
Egyedül kószálok én a Mura partjánál.
Itt járt valamikor régen a költő és hadvezér
Zrínyi Miklós, itt írta a folyó-mentén szerelmes
verseit múzsájához, Draskovics Mária Eusébia
grófnőhöz, hiszen itt volt szerelmes és ennek a tájnak
a szépségével gyógyította viszonzatlan vágyainak sebeit.
És, ki vagyok én, most a Mura partján?

3.

Az vagyok, akinek születtem,
apám és anyám vére, amit fiaimnak
adtam át, most gyenge vagyok, mint
a Mura-parti nádszál, lassan múlok el itt a

határsávban a hullámok lágy tánca közepette,
amely meglebbenti hajam s a végtelenség
felé sodor, lassan, lassan, lassan, lemerülök.

Epilógus

Szomorúan, de mégis a szélbe
kiáltok, itt a Mura partján, ilyenkor
őszidőben, amikor hullatják a leveleiket
a fák az avarra, a Mura csak folyik,
csendben, feltartóztatlanul, áttörve
országhatárokat és összemosva
Európa nemzeteit, osztrákot, szlovént,
horvátot, magyart, és széles szárnyával
magával sodor engemet is, s elveszek
habjaiban majd egy ködös hajnalon.

MÉSZÁROS T. LÁSZLÓ: Fogságban

